

Arrest

nr. 323 378 van 17 maand 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2024, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 december 2024 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DE HANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 10 december 2020 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde dag nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen werd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer nr. 255 370 van 31 mei 2021 verworpen.

1.2. Op 25 januari 2023 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. De gemachtigde verklaarde deze aanvraag op 12 januari 2024 onontvankelijk. Deze beslissing ging opnieuw gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 8 februari 2024 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

1.4. De gemachtigde trof op 18 september 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die op 8 november 2024 per aangetekend schrijven aan de verzoekende partij betekend werd, vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.02.2024 werd ingediend door :

*A., A. [...] (geen R.R.)
Geboren te J.[...] op [...]
Nationaliteit: T. [...]
Adres: [...] te [...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 14.11.2016 en op 21.12.2017 een visumaanvraag indiende bij de Belgische vertegenwoordiging te Tunesië. Beide aanvragen werden geweigerd. Op 25.04.2018 reist hij Frankrijk binnen met een geldig Schengenvisum type C (geldig van 20.04.2018 tot 20.05.2018). Op 27.05.2018 wordt hij aangetroffen bij een administratieve controle en betekent hij een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 29.06.2020 dient hij een eerste aanvraag 9bis in. Deze aanvraag wordt geweigerd op 10.12.2020 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 18.01.2021. Betrokkene kiest ervoor om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25.01.2023 dient hij opnieuw een aanvraag 9bis in. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 12.01.2024 en gaat opnieuw gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in de periode van 1982 tot 1997 in Nederland gewoond heeft, alvorens in 1997 naar Tunesië terug te keren. Ter staving hiervan legt hij een afschrift uit de basisregistratie personen van de gemeente Leiden, Nederland, dd. 10.06.2020 voor. Betrokkene toont echter niet aan waarom dit feit een actuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene verbleef meer dan twintig jaar in Tunesië en hij kwam naar Europa met een Schengenvisum, wat een stabiele financiële situatie in Tunesië veronderstelt, aangezien de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij bij zijn aankomst in België eerst bij zijn broer, die de Nederlandse nationaliteit heeft, heeft verbleven. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze persoon op geen

enkele wijze aantoont. We kunnen er dus niet zonder meer van uitgaan dat deze persoon effectief de broer is van betrokkene. Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op zijn tewerkstelling als chauffeur van 10.01.2020 tot 01.03.2023. Echter, betrokkene kan zich hierop niet nuttig beroepen daar hij nooit de officiële toestemming gekregen heeft om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene wijst er op dat hij in een lopende rechtszaak verwickeld is ten aanzien van zijn voormalige werkgevers, daar zij de arbeidsovereenkomst niet gerespecteerd zouden hebben. Ter staving hiervan legt hij bewijs voor van ingebrekestelling dd. 03.05.2023 en een schrijven van de arbeidsrechtbank Antwerpen (dat de zitting voorzien is op 27.11.2024). Echter, dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet. Dergelijke procedure heeft geen schorsende werking en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door zijn raadsman in deze procedure teneinde zijn belangen te laten behartigen. Tenslotte wijzen we er op dat uit het schrijven van de arbeidsrechtbank niet blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene vereist is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al sinds 2018 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij een zeer goede actieve en passieve kennis van het Nederlands zou hebben, dat hij hier reeds verregaand geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van duurzame lokale verankering, dat hij een bewijs van taalniveau Nederlands voorlegt evenals zijn huurcontract, zijn nutscontract en een medisch attest dd. 16.03.2022 ter staving van zijn lang verblijf) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

1.5. De gemachtigde trof op 18 september 2024 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing, die eveneens op 8 november 2024 per aangetekende zending aan de verzoekende partij betekend werd, vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: A., A. [...]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: J.[...]
nationaliteit: T. [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst;

dat verzoeker na een ononderbroken verblijf van thans méér dan 6,5 jaar in België én voorheen in Nederland van 1982 t.e.m. 1997 totaal ontworteld is t.a.v. zijn land van herkomst en een leven heeft opgebouwd in België, hier duurzaam verankerd is, de Nederlandse taal machtig is én hier concrete en onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden in dienstverband heeft 4 én dit n.a.v. de aanvraag art. 9bis Vw. ook gestaafd is geweest met de nodige bewijzen - en hij aldus terecht verhinderd is om de aanvraag in te dienen o.b.v. art. 9 par. 2 van de Vreemdelingenwet;

dat deze verhindering wordt ingegeven uit praktische overwegingen daar waar verzoeker t.a.v. zijn land van herkomst ontworteld is én al een sterkere binding heeft met België én verzoeker overigens niets meer bezit in zijn land van herkomst en hij daar zo goed als geen familie meer heeft; ,/..

dat de bestreden beslissing de hangende procedure tussen verzoeker en zijn ex-werkgever bij de Arbeidsrechtbank ANTWERPEN ten onrechte niet aanziet als een buitengewone omstandigheid;

dat de aanwezigheid van verzoeker in België ook in het kader van voormelde procedure weldegelijk vereist is én dit gelet op de aard (verbrekingsvergoeding, achterstallig loon, achterstallige eindejaarspremie, achterstallige vakantiegeld etc.) én de omvang (140.501,01 in hoofdsom) van de vordering van verzoeker tegen zijn ex-werkgever én dit ingevolge jarenlange uitbuiting van verzoeker door zijn ex-werkgever; :

dat dit dossier voor pleidooien werd gefixeerd op de zitting van 04.06.25 om 14u van de eerste kamer van de Arbeidsrechtbank ANTWERPEN (zie stuk 3) én de persoonlijke aanwezigheid van verzoeker aldan met aandrang werd gevraagd;

dat trouwens een aanvraag indienen op de Belgische ambassade van het land van herkomst waardoor verzoeker gehouden zou zijn om aldaar te wachten op de beslissing, hetwelke -zoals in de praktijk blijkt- minstens maanden in beslag kan nemen, juist het voorwerp van de aanvraag teniet zou doen omdat verzoeker hierdoor de banden en integratie, dewelke hij met België heeft opgebouwd én dit vooral m.b.t. zijn concrete tewerkstellingsmogelijkheden, zwaar dreigt aangetast te zien; dat hieruit volgt dat verzoeker aldus afdoende aantoonde dat er voor hem een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst zodat verzoeker

weldegelijk buitengewone omstandigheden kan invoeren dewelke hem machtigen zijn aanvraag art. 9bis Vw hier in te dienen via de Burgemeester van zijn verblijfplaats;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

*dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 18.09.24 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt en dat hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 18.09.24, aan verzoeker dd. 12.11.24 betekend 4 met kennisname op 13.11.24 - via het aangetekend schrijven van het Loket Vreemdelingenzaken van de stad ANTWERPEN, dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing;
m.b.t. de schorsing van de bestreden beslissing*

Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening:

dat de bestreden beslissing enerzijds de verblijfsrechtelijke situatie van verzoeker weigert te regulariseren én anderzijds als gevolg hij hierdoor een bevel betekend heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;

dat verzoeker door zijn ononderbroken verblijf in België sinds april 2018 4 thans méér dan 6,5 jaar - alsook zijn goede actieve en passieve kennis van c: Nederlandse taal én door zijn concrete tewerkstellingsmogelijkheden hier een VERREGAANDE INTEGRATIE heeft opgebouwd;

dat de schade aan integratie tengevolge van de verwijdering van het grondgebied reeds als een moeilijk te herstellen nadeel werd beschouwd en verzoeker terzake wenst te verwijzen naar R.v.St nrs. 54.763 en 54.764, 28 juli 1995, T.P.B., 1996, 122;

een terugleiding van verzoeker zou dus zonder twijfel een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengen.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen het gelijkheidsbeginsel schenden. Dit onderdeel van het enig middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, weergeven op grond waarvan deze is genomen. Hieraan is *in casu*, zoals blijkt uit wat volgt, voldaan.

De Raad merkt op dat in de eerste bestreden akte uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die kunnen rechtvaardigen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de daartoe bevoegde diplomatieke of consulaire post kan indienen. Uit deze motivering blijkt duidelijk dat ingegaan werd op alle door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen en gemotiveerd werd waarom deze niet aanvaard worden.

De Raad stelt vast dat ook in de tweede bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, waardoor reeds is voldaan aan artikel 8 van dezelfde wet, dat oplegt dat de bepaling van artikel 7 die werd toegepast wordt vermeld. Daarnaast bevat de tweede bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Meer in het bijzonder wordt gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekende partij niet betwist of weerlegd. In de bestreden bijlage 13 worden tevens de elementen die conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in ogenschouw moeten genomen worden bij het treffen van een verwijderingsmaatregel besproken.

Na doorlezing van de bestreden beslissingen stelt de Raad vast dat de erin vervatte motieven pertinent en draagkrachtig zijn en de verzoekende partij in staat stellen om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissingen opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht.

2.5. Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bewijslast met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheden rust bovendien op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partij beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in zijn plaats.

2.6. De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de eerste bestreden beslissing dat de door haar in de aanvraag aangevoerde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Zij stelt dat de eerste bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin waar hierin geen buitengewone omstandigheden worden aangenomen. De verzoekende partij wijst erop dat zij, na een ononderbroken verblijf van zesenhalf jaar in België en haar verblijf in Nederland van 1982 tot en met 1997, totaal ontworteld is ten aanzien van haar land van herkomst, dat zij een leven heeft opgebouwd in België, dat zij hier duurzaam is verankerd, de Nederlandse taal machtig is en dat zij in België concrete en onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden heeft.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de elementen die zij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 februari 2024 heeft ingeroepen herhaalt. Uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt dat verweerder heeft geantwoord op elk element dat de verzoekende partij heeft ingeroepen in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging. Dit wordt ook geenszins betwist door de verzoekende partij. Door er zich toe te beperken de in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden te herhalen, zonder concreet in te gaan op de motieven die hieromtrent in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen, geeft de verzoekende partij hoogstens aan de ingeroepen elementen anders te beoordelen, maar toont zij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze besloten heeft dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd die verantwoord zijn dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België, en niet in het buitenland wordt ingediend.

2.7. De verzoekende partij betoogt verder dat zij wordt verhinderd om de aanvraag in haar land van herkomst in te dienen omwille van "praktische overwegingen". Zij wijst erop dat zij ten opzichte van haar land van herkomst ontworteld is, zij een sterkere binding heeft met België en zij niets meer bezit en "zo goed als" geen familie meer heeft in Tunesië. Zij stelt verder dat indien zij een aanvraag indient bij de Belgische consulaire post of ambassade in het land van herkomst, zij meerdere maanden zal moeten wachten op een beslissing, waardoor haar banden met België en integratie teniet zullen worden gedaan.

De Raad stelt vast dat geenszins blijkt dat de verzoekende partij deze elementen voor het nemen van de eerste bestreden beslissing ter kennis heeft gebracht aan de gemachtigde, dan wel deze elementen in haar machtigingsaanvraag als een buitengewone omstandigheid heeft aangehaald. De Raad herhaalt en

benadrukt dat de aanvrager de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen. Nu blijkt dat de verzoekende partij dit voor de genoemde elementen niet heeft gedaan, kan zij niet ernstig voorhouden dat verweerder deze elementen, waarvan hij geen kennis had, in rekening had moeten brengen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Het komt verder niet aan de Raad toe, in het kader van een wettigheidstoetsing, elementen te beoordelen die niet werden voorgelegd aan het bevoegde bestuur of om in de plaats van het bestuur een machtigingsaanvraag, op basis van een nieuwe argumentatie, te onderzoeken.

Overigens merkt de Raad nog op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en de behandeling hiervan enige tijd in beslag kan nemen, geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

2.8. In zoverre de verzoekende partij nog specifiek wijst op haar concrete tewerkstellingsmogelijkheden, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij blijkens haar machtigingsaanvraag tot 1 maart 2023 tewerkgesteld was als chauffeur van een koelwagen op basis van een parttime arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur, en dat deze overeenkomst zonder enige opzegtermijn werd beëindigd door haar werkgever. Behoudens een verwijzing naar deze reeds in maart 2023 beëindigde tewerkstelling, heeft de verzoekende partij geen andere concrete tewerkstellingsmogelijkheid aangehaald in haar machtigingsaanvraag, zodat haar betoog dat zij door de verplichting haar aanvraag in te dienen op de Belgische ambassade van haar land van herkomst haar “concrete tewerkstellingsmogelijkheden zwaar dreigt aangetast te zien” niet wordt gestaafd. De verzoekende partij, die heden niet over de vereiste toestemming beschikt om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied, toont verder niet aan dat de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk geoordeeld heeft dat zij voor een tewerkstelling in België de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen.

2.9. Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat haar aanwezigheid in het kader van de door haar ingeleide procedure bij de Arbeidsrechtbank te Antwerpen wel degelijk vereist is, dit gelet op de aard en de omvang van haar vordering tegen haar voormalige werkgever, wijst de Raad erop dat de gemachtigde ook aangaande dit element gemotiveerd heeft in de bestreden beslissing. Concreet stelt de gemachtigde:

“Betrokkene wijst er op dat hij in een lopende rechtszaak verwickeld is ten aanzien van zijn voormalige werkgevers, daar zij de arbeidsovereenkomst niet gerespecteerd zouden hebben. Ter staving hiervan legt hij bewijs voor van ingebrekestelling dd. 03.05.2023 en een schrijven van de arbeidsrechtbank Antwerpen (dat de zitting voorzien is op 27.11.2024). Echter, dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst niet. Dergelijke procedure heeft geen schorsende werking en staat bijgevolg ook geen uitvoeringsmaatregelen in de weg. Betrokkene kan zich bovendien laten vertegenwoordigen door zijn raadsman in deze procedure teneinde zijn belangen te laten behartigen. Tenslotte wijzen we er op dat uit het schrijven van de arbeidsrechtbank niet blijkt dat de aanwezigheid van betrokkene vereist is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Voor zover de verzoekende partij stelt dat uit het schrijven van de Arbeidsrechtbank van 29 november 2024, waarin wordt meegedeeld dat haar zaak verdaagd werd naar de zitting van 4 juni 2025 (stuk 3), blijkt dat haar persoonlijke aanwezigheid met aandrang werd gevraagd, merkt de Raad op dat nergens uit dit stuk, dat niet meer betreft dan een kennisgeving van de rechtsdag, blijkt dat de verzoekende partij ertoe gehouden is persoonlijk voor de Arbeidsrechtbank te verschijnen. Zij maakt derhalve niet aannemelijk dat haar persoonlijke aanwezigheid vereist is op hogergenoemde zittingsdag en dat zij dus om die reden verhindert is de aanvraag in het herkomstland in te dienen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou gesteld hebben dat zij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure voor de Arbeidsrechtbank, en dat deze lopende gerechtelijke procedure niet kan verantwoorden dat zij haar aanvraag in België indient.

2.10. Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen. De Raad stelt na doorlezing van het verzoekschrift vast dat de verzoekende partij niet verder ingaat op overige motieven van de eerste bestreden beslissing. Zij betwist, laat staan weerlegt, deze motieven niet.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe om vast te stellen dat verweerder bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat hij hierbij onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt.

2.11. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

2.12. De Raad stelt tot slot samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partij geen specifieke middelen aanvoert tegen de tweede bestreden beslissing. Zij stelt in haar enig middel enkel dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd en dat *“hierdoor ook sowieso de bijlage 13 van 18.09.24 (...) dient vernietigd te worden aangezien deze een gevolg is van/voortvloeit uit de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing”*.

In dit verband kan het volstaan op te merken dat uit de voorgaande bespreking niet blijkt dat de verzoekende partij een gegrond middel heeft ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg kan het enig middel ook niet leiden tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

2.13. Het enige middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter
--------------	---------------

C. VAN DEN WYNGAERT,	K. ALLYNS
----------------------	-----------